

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Cdo/302/2021                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1203898930                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.01.2023                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Svetlovská         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2023:1203898930.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K+K Stavebno - obchodná spoločnosť, so sídlom v Piešťanoch, Krajinská cesta 9/2929, zastúpenej JUDr. Vladimírom Gembickým, advokátom so sídlom v Piešťanoch, E. Belluša 6752/8, proti žalovanej Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 17, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, o zaplatenie 4.476,53 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14C/90/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. októbra 2018 sp. zn. 6Co/224/2018, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom (v poradí druhým) z 24. novembra 2017 č. k. 14C/90/2003 - 564 v spojení s opravným uznesením z 3. augusta 2021 č. k. 14C/90/2003 - 681 žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa uzavrela 16. decembra 2001 s právnou predchodkyňou žalovanej Univerzálnou bankovou poisťovňou, a. s. poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, pričom išlo o stavebné poistenie, predmetom ktorého bol bytový dom - 78 b. j. Moravany nad Váhom, postavený na parcele č. 500/87, 500/90. V čl. 1 bod 2 písm. a/ Všeobecných poistných podmienok Živelné poistenie VPP-Ž bolo stanovené, že poistenie je možné dojednať pre prípad poškodenia alebo zničenia poistenej veci okrem iného aj víchricou. Pojem víchrica bol špecifikovaný v čl. 13 VPP-Ž tak, že ide o dynamické pôsobenie hmoty vzduchu, ktorá sa pohybuje rýchlosťou 20,8 a viac m/s (75 km/hod. a viac), pričom ak nie je táto rýchlosť pre miesto škody zistená, musí poistený preukázať, že pohyb vzduchu spôsobil v okolí miesta poistenia škody a riadne udržiavaných budovách alebo rovnako odolných iných veciach alebo že škoda pri bezchybnom stave poistenej budovy mohla vzniknúť iba v dôsledku víchrice. Žalobkyňa tvrdila, že 25. októbra 2002 došlo k poistnej udalosti - víchrici s privalovým dažďom, v dôsledku ktorej došlo k poškodeniu fasády stavby bytového domu 78 b v Moravanoch nad Váhom. Súd prvej inštancie z meteorologického posudku č. 376/2017 zo 16. júna 2017 vypracovaného Slovenským hydrometeorologickým ústavom zistil, že 25.

októbra 2002 v čase 21:59 LSEČ podľa automatickej stanice Piešťany vo výške 10 m nad zemským povrchom bol nameraný maximálny náraz vetra 13,1 m/s (47,16 km/h) a smer vetra pri maximálnom náraze bol juhovýchodný, 25. októbra 2002 v čase 22:27 LSEČ bol maximálny náraz vetra 14,5 m/s (52,2 km/h) a smer vetra pri maximálnom náraze bol južný, 26. októbra 2002 v čase 13:00 LSEČ vo výške 10 m nad zemským povrchom bol nameraný maximálny náraz vetra 25,5 m/s (90,72 km/h), v čase 12:45 LSEČ bol nameraný maximálny náraz vetra 24,5 m/s (88,2 km/h), smer vetra bol v oboch prípadoch severozápadný. V bode 4 predmetného posudku je uvedené, že 25. októbra 2002 sa na meteorologickej stanici Piešťany zrážky v čase maximálneho nárazu vetra nevyskytli. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že k predmetnej poistnej udalosti takým spôsobom ako bola zahlásená nemohlo dôjsť, pretože 25. októbra 2002 v obci Moravany nad Váhom nebola ani víchrica ani prívalový dažď. Uzavrel, že za takýchto meteorologických podmienok nemohlo dôjsť k poistnej udalosti a to k poškodeniu fasády v dôsledku nečakanej víchrice s prívalovým dažďom.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 17. októbra 2018 sp. zn. 6Co/224/2018 v spojení s opravným uznesením z 28. septembra 2021 č. k. 6Co/224/2018 - 689 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré považoval za dostatočné a presvedčivé, sa v celom rozsahu stotožnil. Odvolací súd bol názoru, že z meteorologického posudku nemožno vyvodiť, že by 25. októbra 2002, t. j. v čase poistnej udalosti, dosiahol vietor v Moravanoch nad Váhom rýchlosť najmenej 75 km/h a že teda v uvedený deň bola v Moravanoch nad Váhom víchrica v zmysle jej definície vo VPP-Ž a teda žalobkyňa nepreukázala v mieste škody víchricu 25. októbra 2002. K odvolacej námietke žalobkyne, ktorá poukazovala na znalecký posudok E. S. J. Ž., Y. č. 2/2009, odvolací súd uviedol, že znalec na otázku, či by kuške podobného rozsahu mohlo dôjsť, ak by rýchlosť vetra nedosiahla 75 km/h uviedol, že 25. októbra 2002 o 20:00 h bola na meteorologickej stanici v Piešťanoch nameraná rýchlosť vetra 45,36 km/h a nepršalo. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že znalec v posudku č. 2/2009 okrem iného uviedol, že 25. októbra 2002 bol piatok, 26. a 27. októbra 2002 bola sobota a nedeľa a na stavbe sa nepracovalo, pričom v pondelok 28. októbra 2002 nebol do stavebného denníka urobený žiadny záznam stavbyvedúceho, resp. stavebného dozoru o tom, že by sa na stavbe udialo niečo tak dôležité, ako je vážne poškodenie fasády a z fotodokumentácie nemožno stanoviť presný rozsah poškodenia fasády a nemožno stanoviť rozsah prác, ktoré boli vykonané v súvislosti s poškodením fasády predmetného domu. Uzavrel, že žalobkyňa neprodukovala žiadne dôkazy pokiaľ ide o výšku škody a jej žalobe by preto zrejme nebolo možné vyhovieť ani v prípade, ak by sa preukázala existencia víchrice 25. októbra 2002 v Moravanoch nad Váhom.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietala, že rozsudok súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, nakoľko súdy nižších inštancií svoje rozhodnutie riadne neodôvodnili a skúmali výlučne dôkazy z pohľadu arbitrárnej neexistencie uplatneného práva a tomu zodpovedá aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Výtýkala súdom nižších inštancií, že nezohľadnili žiadny dôkaz predložený žalobkyňou, žalovaný žiadny dôkaz nevyprodukoval a jediným súdom udávaným dôvodom pre zamietnutie žaloby zostalo doplnenie posudku SHMÚ vyžiadané súdom na podnet žalobkyne a tento dôkaz mal byť tým dôkazom, ktorý jednoznačne vyvrátil nárok na poistné plnenie, čo je v rozpore so zisteným skutkovým stavom veci, ako aj formálnou logikou. V ďalšom podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedla, že žalobkyňa sa dovolaním snaží dosiahnuť revíziu hodnotenia dôkazov a jeho skutkovej a právnej argumentácie, ktorú vykonal súd prvej inštancie a odvolací súd. Uviedla, že dovolací súd nepredstavuje tretiu inštanciu, ktorá by sa mala opätovne zaoberať meritom veci. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol alebo zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v

stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď tvrdí, že postupom súdov oboch nižších inštancií došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces tým, že sa nedostatočne vysporiadávajú so všetkými jej námietkami, v dôsledku čoho sú arbitrárne a nepreskúmateľné.

7. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

9. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018).

10.1. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Súdov oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktorý v spätosti s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú, kompletizujúcu jednotu) sa vysporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií vyplýva, že z posudku SHMÚ nemožno vyvodiť, že 25. októbra 2002, t. j. v čase poistnej udalosti dosiahol vietor v Moravonoch nad Váhom najmenej 75 km/hod a že teda v uvedený deň bola v Moravonoch nad Váhom víchrica v zmysle jej definície vo VPP-Ž. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí vypořádaval i so znaleckým posudkom znalca E. S. J. Ž.X., Y., ktorý vyvodil záver, že podľa popisu vzniknutých problémov príčinou poškodenia fasády budovy bol spoločný účinok vetrom hnaného dažďa, pričom na otázku, či by ku škode podobného rozsahu mohlo dôjsť, ak by rýchlosť vetra nedosiahla 75 km/hol. znalec odpovedal, že 25. októbra 2002 bola nameraná rýchlosť vetra 45,36 km/hod. a nepršalo. Je z nich zrejmé, z akých právnych úvah súdy vychádzali, keď dospeli k záveru, že neboli splnené všetky predpoklady vzniku nároku na poistné plnenie a že žaloba žalobkyne je preto nedôvodná. Ich myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

10.2. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej

predstav. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Dovolačí súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolačí súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolačí súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil. Síce skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP), avšak dovolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie, tak aj odvolací súd, žalobu zamietli z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou (čl. 8 CSP). Dovolačí súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností, zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal (tak napr. rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/256/2012 a 6Cdo/95/2011). Preto správne odvolací súd konštatoval, že v prípade dôkaznej núdze na strane žalobkyne nemôže byť rozhodnuté v jej prospech.

12. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že žalobkyňa neopodstatnene vytýka, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom porušil jej právo na spravodlivý proces, a preto prípustnosť jej dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno vyvodiť.

13. Na základe vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.